

Stál v šeru uprostřed chodby, v ruce stále držel zalepenou obálku s oběma svými jmény, z nichž jedno již téměř zapomněl. Pochopil své bláznovství, vždyť pokud *oni*

chtěli, mohli si ho najít kdykoliv a kdekoliv. Ne proto, že by byl horší hráč ve hře na schovávanou, ale proto, že *oni* měli peníze, za které si mohli koupit kohokoliv a cokoliv.

Díval se na své třesoucí se ruce. Simeon od jisté doby přestal toužit po vzrušujícím životě. Chtěl svoje kanape, kočku, která mu bude dělat šmouhy na podlaze a ničit nábytek, krabici stolního vína a měsíc v okně. Vlastně to nebyl tak špatný život, říkal si tváří v tvář velké, vyztužené, bílé obálce, díky které mohl tohle všechno ztratit.

Kocour se rozeběhl k ledničce a jeho tlapky nechaly na zemi něžné, mokré otisky. S toužebným vzrušením ve velkých zelených očích se střídavě díval na ledničku a Simeona. Ten se v náhlém pohnutí rozhodl rozdělit se s kocourem o svou oblíbenou pochoutku, vepřové sádlo se škvarky. Začal je mazat na malé kousky chleba, zatímco kocour netrpělivě přecházel kolem stolu chůzí dravce, sem a tam s ocasem vztyčeným.

Nechal kocoura, aby mu olízal prsty od studené mastnoty, pak mu dal na talíř, co pro něj připravil, a nalil do misky čerstvou vodu. Rozhlédl se po malé místnosti, a protože už nezbývalo nic, čím by se mohl zaměstnat, sedl do houpacího křesla s děravým výpletem a roztrhl obálku.

Vysypala se kazeta a zbrusu nový diktafon, včetně nabíječky a záložní baterie. Pisatel chtěl mít jistotu, že se Simeon s obsahem skutečně seznámil.

Nahlédl znovu do obálky a vytáhl dopis. Jeho stránky byly křehké, sněhobílé, voněly něčím dávno zapomenutým. Nejprve otočil list, aby zjistil, zda měl pisatel dost odvahy se podepsat. Indigově modrým inkoustem, známým písmem, které se vprostřed zužovalo jako ženský pás, sebevědomými tahy poskládána jednotlivá písmena jak vojáci, podepsala se *Ona*.

Zatočila se mu hlava. Zavřel oči, přiložil si dopis na tvář. Jeho vůně v mžiku vrátila čas zpátky. Kdyby žil v reálném čase, zjistil by, že včera to bylo na den přesně sedm let, kdy seděla na lavičce v parku uprostřed záplavy barevného listí a s vlasy vykoupanými v podzimním slunci čekala na něj. Minulost byla v té chvíli hmatatelnější než přítomnost.

Jeho kotník v barvě spadáných švestek tenkrát hořel a bodal ho při každém kroku. Pod zmačkaným kabátem ho bolestně páčila místa spálená od cigaret, měl několik zlomených žeber a vykloubené rameno.

Přicházel pomalu kolem malé fontánky ve tvaru dvou spojených, kamenných srdcí. Nedaleko něj si v posledních paprscích babího léta hrály děti. Z fontány nabíraly vodu a mísily z ní na pískovišti těsto, jiné si posílaly po vodě lodičky z papíru, klacíky je postrkovaly po hladině mezi navátým listím a mladé maminky přidržovaly ty menší, aby nepřepadly do vody. Dno se blyštělo stříbrnými mincemi těch, kteří si něco přáli nebo se sem jen toužili vrátit.

Vrávoravě se zastavil, když viděl její zaražený pohled. Jako by nechtěla uvěřit, že je to opravdu on. Vždyť ještě přede dvěma dny bylo všechno jinak. I když jí do telefonu řekl, jak na tom je, byla zaskočená.

Ztěžka dosedl vedle ní na starou lavičku, která znala i jejich příběh. Bylo to *jejich* místo.

„Jdeš pozdě jako vždycky,“ snažila se na něj káravě usmát a přivolat tak dny, které už byly nenávratně pryč. Pak jej políbila.

„Možná ses znovu narodil, víš to?“